

70. Tum vero ejus comites pulchram illam, ægre a gremio illius remotam, ornamentis funebribus indutam, tradebant igni, agallochi santalique lignis incenso.

71. “ Quamquam rex erat, tamen præ mœrore uxorem morte secutus est!” Hanc reprehensionem extimescens, semetipsum haud in ignem conjecit, non vero vitæ amore motus.

72. Tum gnarus ille, decem diebus præterlapsis, uxoris caussa, cujus jam non nisi virtutes relictæ erant, in sylva, urbi vicina, magno splendore peregit exsequias.

73. Ingressus est urbem sine illa, pallidus, sicut luna, quando nox abit, conspexitque suum dolorem quasi redundantem in lacrymis, urbis mulierum ora humectantibus.

74. Tum magister ejus, ad sacrificia peragenda consecratus, in eremo habitans, meditatione sua illum mœrore depressum cognoscens, per discipulum suum sic eum allocutus est :

75. “ Vir sanctus, rigide probitatem colens, quamquam doloris tui causam haud ignorat, quia cærimonias nondum perfecit, non ipse aggressus est, ad animum tuum firmum reddendum.

76. “ Mihi, O probe, commissus est ejus sermo, paucis verbis mandatum exprimens; quem audi, potestatis excellentia illustris, atque in corde tuo eum reponere velis.

77. “ Ille enim in spiritus æterni mundis, haud obscurando cognitionis oculo, trinas conspicit res, quæ fuerunt, quæ sunt, et quæ erunt.

78. “ Olim VISHNUS, timens TRINAVINDUEM, duras castigationes sibi infligentem, HARINIM mulierem divinam misit, quæ meditationem ejus disturbaret.

79. “ Vir sanctus ira sua, devotionem turbante, quæ fluctus instar meditationis litora inundabat, mulieri, quæ coram eo miram ostendebat venustatem, imprecatus est : ‘ Mortalis evade !’

80. “ ‘ Venerande, equidem aliorum imperio subjecta sum, ignosce offensionem meam !’ Ita supplicantem illam in terra habitare jussit, donec flores cœlestes conspiceret.